

Tématem diplomové práce je poválečné znárodnění majetku z rukou českého obyvatelstva do vlastnictví státu s reflexí k opětovnému navrácení znárodněného majetku zpět do rukou původních vlastníků, respektive do vlastnictví jejich dědiců prostřednictvím restitučního procesu, jenž probíhá od počátku 90. let 20. století v podstatě dodnes. Cílem práce je zjistit, jakým způsobem obě transakce probíhaly, jakým způsobem byla tehdy poznamenána rodina, jíž byl majetek odebrán a v poslední řadě také, jak se projevila restituce předmětného majetku na existenci rodiny v posledních dvaceti porevolučních letech, jakož i jakým způsobem dotčená rodina vnímala dobovou situaci a nakonec i jakým způsobem bylo narušeno vnímání spravedlnosti s ohledem na nedotknutelnost vlastnického práva. V empirické části je diplomová práce postavena na rozhovorech s vybranými 5 narátory, jež jsou vedeny metodou orální historie. Základní otázkou práce je „vztah rodiny k majetku“ v průběhu zkoumaných let 1948 – 2012. Základní idea výzkumu vychází z podnětů daných vztahem společnosti k nezměnitelné vlastní historii v návaznosti na změnu právních vztahů, jež s sebou každá nová doba přináší.